

[Aksel Larsen.]

kat Pihl i sin indstilling, at det drejede sig kun om fra 5 til 15 pct., og lod justitsministeren gentage disse urigtige tal her i folketinget, tal, som ikke bliver rigtige, fordi de gentages af den nye justitsminister.

Ministeren siger, at rigsadvokaten har sin opfattelse af spørgsmålet om depositum og tilbagebetaling eller ikke-tilbagebetaling af depositum, ministeriet har en anden opfattelse, men ministeren anser det ikke for nødvendigt at foretage noget i den anledning. Er det ikke sivet ind i ministerens bevidsthed, at det, dette spørgsmål drejer sig om, er, at rigsadvokaten mundtligt og skriftligt overfor justitsministeriet påstår, at det er fast praksis aldrig at tilbagebetale sådanne deposita. At der imidlertid aldrig har været en sådan fast praksis, at det er urigtigt, når rigsadvokaten skriftligt og mundtligt overfor ministeriet påstår noget sådant, er det ikke sivet ind til ministerens bevidsthed? Det drejer sig ikke om nogen fortolkningsstrid mellem ministeriet og rigsadvokaten, det drejer sig om, at rigsadvokaten informerer ministeriet, justitsministeren, i åbenbar modstrid med, hvad der er praksis, og senere oven i købet skriftligt fastholder sin forkerte påstand. Det var på dette grundlag, jeg spurgte, om ministeren virkelig føler sig tjent med at have en sådan rigsadvokat.

Endelig siger ministeren, at dommene har renset rigsadvokaten. Ja, det kan der altså være to meninger om, ligesom der kan være to meninger om dommene. Det forekommer mig, at efter den måde, retssagerne er foregået på, og efter den måde, vekslende justitsministre har ført advokaturen for rigsadvokat Pihl og for W. T. K. på her i folketinget, er der aldeles ikke tale om, at rigsadvokat Pihl kan være renset, og det vil være mig en skuffelse, hvis den nuværende justitsminister virkelig vil begå den meget alvorlige fejl her at solidarisere sig med sine forgængere med hensyn til rigsadvokat Pihls — skal vi sige det parlamentarisk — fejltagelser i hele denne sag.

Ministeren kan være overbevist om, at den mening, vi kommunister har om sagen, deles af menigmand her i landet, og ministeren kan også være overbevist om, at uanset det forløb, denne debat har fået, uanset de svar, vi har fået fra den højtærede minister, anser vi aldeles ikke sagen for afsluttet hermed, for vi ønsker, at der dog skal gøres et forsøg på at skabe renere forhold i justits- og retsvæsenet her i landet, og vi agter at fortsætte med at gøre dette forsøg.

Formanden: Den af det ærede medlem fremsatte udtalelse, gående ud på, at dommere skulle skele til deres advancementsmuligheder ved afgørelsen af sager eller ved afhøringer, må jeg anse for ubeføjet. Jeg finder iøvrigt anledning til at understrege, at den ansvarsfrihed, man har fra folketingets talerstol, bør medføre en æresforpligtelse til hverken at insinuere eller beskyldte på uretmæssig måde folk, som ikke kan forsvare sig her.

Hans Hækkerup: Den anmodning, det ærede medlem hr. Aksel Larsen i fredags rettede til den højtærede formand om udsættelse af denne forhandling, motiverede det ærede medlem med et løfte om at ville tilvejebringe nye oplysninger i sagen, og det er jo klart, at sådanne nye oplysninger måtte have relevans. Det løfte har det ærede medlem imidlertid ikke indfriet. Det laster jeg ham ikke for, for han kunne ikke indfri det. De kendsgerninger, der foreligger i denne sag, forelå jo allerede i fredags, nemlig de to afsagte domme. Det forekommer mig iøvrigt, at navnlig det ærede medlem må have en forpligtelse til selv at respektere den afgrænsning af emnet, som han har givet det, når han i sin forespørgsel taler om de kendsgerninger vedrørende den øverste anklagemyndigheds oprøden i forbindelse med W. T. K.-sagen, som er blevet dokumenteret ved byretten og landsretten. Jeg tror i hvert fald ikke, jeg træder det ærede medlem for nær, når jeg siger, at den egentlige begrundelse for hans ønske om udsættelse af debatten var, at han ønskede at forberede og forbedre sin fortsatte procedure i denne sag.

Jeg vil gerne takke den højtærede minister for de to redegørelser, vi har fået i fredags og i dag, meget udførlige redegørelser, der slutter sig som et naturligt supplement til de redegørelser, vi tidligere har fået.

Den højtærede minister oplyste i fredags, at redaktør Houmanns andragende om at måtte føre sagen videre til Højesteret er bevilget. Jeg ser meget vel de grunde, der taler for denne afgørelse, herunder også, at man ingen interesse har i at give redaktør Houmann et billigt martyrium, men jeg vil dog på den anden side pege på, at det her drejer sig om en ren bevillingsakt, og jeg vil understrege, som ministeren også gjorde det, at det er landsrettens bevisbedømmelse, der må lægges til grund ved Højesterets pådømmelse af sagen. Derfor kunne man rejse det spørgsmål, om der var anledning til at trække sagen yderligere i langdrag, så meget mere som det klart